

ny — eller dog forholdsvis sjælden brugt — Betegnelse, og det kan tage sin Tid, inden denne efterhaanden arbejdes ind i Folks Bevidsthed, saaledes at de interesserede faar den fulde Nytte af Bestemmelsen, men i Forhold som de her omhandlede maa der træffes en Ordning paa længere Sigt; en øjeblikkelig fuldstændig Virkning kan ikke ventes.

Man er paa det rene med, at Valget af passende Benævnelser kan blive overordentlig vanskelig, bl. a. netop med Hensyn til Begrænsningen over for Sprogbrugen. Udvalget gør i denne Henseende opmærksom paa, at Forslaget ikke ubetinget afskærer Ministeren fra at autorisere en Betegnelse, der anvendes i dansk Sprogbrug; det kræves udtrykkelig, at Ordet skal være indgaaet i den almindelige Sprogbrug og efter denne Sprogbrug omfatte erhvervsdrivende, hvis Uddannelse er af anden Art end den in casu omhandlede. En noget sjældnere Sprogbrug udelukker altsaa ikke Autorisationen, og Udvalget vilde mene, at man ved gennem Overgangsbestemmelser at forbeholde Adgang for dem, der allerede førte Betegnelsen, til vedblivende at gøre dette, i adskillige Tilfælde kunde i fyldestgørende Grad beskytte de Interesser, som man ved Affattelsen af Lovudkastet har søgt ikke at gaa for nær. Man har derfor i § 7 optaget en Bestemmelse, som bemyndiger vedkommende Minister til at indføre en saadan Overgangsordning, som altsaa skulde gøre det muligt at lægge Beslag paa en Betegnelse, der vel er hentet fra dansk Sprogbrug og hidtil har haft en noget videre Betydning, end den fremtidig vilde faa, men som dog ikke kan siges at have haft den almindelige og omfattende Karakter, som forudsættes efter § 1, Stk. 2. I Tilknytning til de her fremførte Bemærkninger maa man ogsaa nævne, at Spørgsmaalet om Sprogbrug maa afgøres for hver enkelt Betegnelse for sig; om selve Stammeordet eller det usammensatte Ord er udelukket fra Autorisation paa Grund af den almindelige Sprogbrug, kan ikke forhindre, at afledede eller sammensatte Ord, der selv ikke saaledes er bleven almen Eje, anvendes til Autorisation.

Naar der autoriseres en Benævnelse for dem, der har aflagt den anordnede Prøve her i Landet, er det en Selvfølge, at de, der har bestaaet denne Prøve, — og de alene — maa have Ret til at føre den autoriserede Benævnelse. Imidlertid maa det dog anses for naturligt, at der skabes Mulighed for at give Personer, der i Udlandet har gennemgaaet en tilsvarende Uddannelse, Tilladelse til at føre den paagældende Benævnelse. Denne Tilladelse er tænkt normalt givet efter en Prøvelse af hvert enkelt Tilfælde, men der kan muligvis være Forhold, hvor der kan gives en mere almindelig Tilladelse til dem, der har bestaaet bestemte Prøver; den nærmere Ordning, der maa overlades til Administrationen, vil selvfølgelig blive truffen paa Grundlag af Indstilling af de særlig Sagkyndige. Men dernæst vil det formentlig være nødvendigt at der gives Hjemmel for, at Ministeren, naar der inden for et vist fagligt Omraade er autoriseret en Benævnelse, kan fastsætte, om og paa hvilke Betingelser her i Landet bosatte Personer kan føre en i Udlandet erhvervet Betegnelse for Uddannelse inden for det paagældende Omraade. Om end selve den autoriserede danske Betegnelse kun kan føres efter særlig Tilladelse, er det dog vistnok rigtigt at have en saadan regulerende Bestemmelse over for dem, der ønsker at benytte en Betegnelse paa Grundlag af udenlandsk Uddannelse inden for vedkommende faglige Omraade.

Man kunde i øvrigt rejse det Spørgsmaal, om den Beskyttelse, der gives gennem Autorisation af en bestemt Betegnelse, er stor nok, om det ikke er nødvendigt eller dog rigtigt, at der gives Beskyttelsen et videre Omfang gennem et almindeligt Forbud mod, at de, der ikke opfylder Betingelserne for at føre den autoriserede Betegnelse, betegner sig paa en saadan Maade, at det er egnet til at bibringe Publikum den Tro, at det i Virkeligheden drejer sig om en af de i Kraft af Uddannelsen særlig kvalificerede. Man kender fra Praksis, hvorledes der gøres Forsøg paa i Reklame og paa anden Maade at komme en beskyttet Betegnelse saa nær som muligt, og Tandeløveloven af 25. Februar 1916 kan nævnes som Eksempel paa, at man ud fra denne Erfaring i Lovgivningen har forbudt nærgaaende Forsøg i denne Retning. Hertil er imidlertid at sige, at i Tandeløveloven drejer det sig ikke alene om en Betegnelsereneret, men om Forbehold af en Række Funktioner for de særlig autoriserede, altsaa en Ordning, der paa Forhaand kendetegnes som berettigende til kraftigere Sikring. Hvor det som i nærværende Forslag drejer sig alene om Benævnelsen, maa man sikkert i det væsentlige holde sig til selve denne, men Udvalget vilde være tilstrækkelig Hjemmel til noget Spillerum; for Eksempel vilde en ændret Stave-maade af den beskyttede Benævnelse sikkert ikke bringe den uden for Beskyttelse. Men i øvrigt er man tilbøjelig til at mene, at det i alt Fald vilde være rigtigt at trække Grænserne saa snævert som foreslaaet, indtil Erfaringen maatte vise, om det er nødvendigt